

Évközi 24. vasárnap – 2013. szeptember 15. – C év

Leonardo da Vinciről járja a következő elbeszélés: Milánó egyik templomában egy csodálatos képet festett, melynek a “Jézus utolsó vacsorája” címet akarta adni. Nagy körültekintéssel dolgozott, igazi remekművet akart alkotni. Hónapokon át keresett egy olyan Jézus modellt, akinek az arca kifejezi a jóságot, a szelídséget, a lelkiséget és a természetfölötti erőt. Nem volt könnyű, de végre megtalálta az igazit: Angelóról mintázta Jézus arcát, akibe véletlenül botlott bele az utcán, s akinek nagyon tiszta, őszinte tekintete volt. Egy évvel később Leonardo da Vinci Milánó rossz hírű negyedében kószált, lebukokba és kocsmákba tért be. Ezúttal Júdásnak, az áruló apostolnak az arcát kereste. Olyan arcra volt szüksége, amely nyugalanságot, csalódást sugároz és kész a legjobb barátját is elárulni. Véget nem érő éjszakai keresés után végül megtalálta a sok gazember között azt az arcot, amelyről később lefestette Júdást. Magával vitte a templomba, s dolgozni kezdett. Mindjárt az elején látta, hogy könny csillog a férfi szemében. - Miért kell itt sírni? - kérdezte Leonardo, s szánakozva nézett az összetört arcra. - Angelo a nevem - morogta a férfi -, én álltam modellt akkor is, amikor Jézus arcát festette.

Sajnos talán többször látunk példát arra, hogy egy ember életében ilyen, negatív irányú változás, személyiségének súlyos romlása következzen be. Azonban ez nem törvényszerű: az irány lehet fordított is! Szent Pál apostol a mai szentleckében hálatelt szívvel, lelkendezve köszöni meg, hogy őt, aki korábban erőszakos, Jézust káromló, a keresztényeket üldöző ember volt, megváltoztatta Isten kegyelme: sőt, az Úr megbízhatónak tartja és kiválasztotta arra, hogy az evangélium hirdetője legyen. Őt, aki azt vallja magáról, hogy a bűnösök között első! Ez a csodával határos változás azonban nem csak úgy magától, minden külső segítség nélkül ment végbe az életében. Tudjuk, hogy maga Jézus jelent meg neki és hívta ki előző tévelygéseiből, képessé téve a rá bízott küldetés végbevételére. Jézus megbocsátó szeretete indította el és teljesítette is ki ezt a mély, belső átformálódást, a megtérést Pál életében. Talán ez a jelenet és Pál mai vallomása mutatja be legszemléletesebben, hogy az igazi megbocsátás nem valami passzív „eltűrés”, vagy egy fogcsikorgatva kivillantott mosoly, de nem is tv-s show műsorba kívánczó, nagy érzelmes összeborulás csupán, hanem ennél sokkal több: teremtő, átformáló erő! A szeretet nagyon is aktív cselekedete a megbocsátó részéről, ami azonban a bocsánatban részesülőt is tevékenységre, megváltozásra, más irányba indulásra készíteti. Az evangéliumban szereplő példabeszédek az elveszett bárány keresésére induló pásztorról és az elgurult drachmáért az egész házat kiséprő asszonyról azt mutatják be, hogy Isten nagyon is aktív a megbocsátásban. Nem karba tett kézzel, összeszorított szájjal várja, hogy a vétkes odasüندörögjön a lábához és megalázkodva bocsánatot kérjen, hanem ő maga indul az elkóborló után, mindent megtesz a maga részéről azért, hogy a kiengesztelődés létrejöhessen. Nekünk is az ilyen, teremtő, átformáló erejű megbocsátásra kellene törekednünk! Nem megbújni a szokásos frázis mögött: „Megbocsátanék én, de közelemben se jön! Ő sértett meg, neki kell lépnie! Neki kell kezdeményeznie!” Jézustól nem erre látunk példát! Vajon ránk nem igaz, hogy egy-egy elveszett értékesebb holmink után képesek vagyunk feltúrni az egész házat!? Dolgokért, tárgyakért, amik veszendőbe menni látszanak, mennyi mindent megteszünk! Akkor miért nem teszünk legalább ennyit veszendőbe menni készülő emberi kapcsolatainkért is? Azok talán nem érnek annyit? Vagy talán inkább azért, mert félünk: félünk a visszautasítástól, az újabb fájdalomtól, hasonló csalódásoktól. A félelem persze lehet indokolt, de ha elutasítjuk a kapcsolatkeresést, a szeretet tetteinek kinyilvánítását a bennünket megbántó, tőlünk elszakadó embertársaink felé, és magunkban forrongunk, duzzogunk, dédelgetjük a sebeinket, akkor biztos, hogy ezzel konzerváljuk a fájdalomunkat.

Begubózunk, tüskések leszünk és magunkat szurkáljuk inkább, mert nem akarunk elviselni újabb kívülről jövő szúrást! Pedig lehet, hogy éppen ezzel játszunk el a kiengesztelődéssel együtt járó nagy örömet, vetjük ebek harmincadjára a még megmenthető kapcsolatokat is!

Igen, Isten az aktív, a másikat megkereső, új lehetőséget adó megbocsátásra hív meg. Az igazi megbocsátás ugyanis igyekszik új lehetőséget adni a másik személynek. Nem csak azt jelenti, hogy „hajlandó vagyok napirendre térni a történetek felett, nem emlegetem fel, nem bosszulom meg, de engem ezután messzire elkerülj!” Nem! Lehetőséget kell adni, hogy a vétkes kijavíthassa hibáját, vagy legalább megpróbálja azt! Ahogyan a jó pásztor nemcsak kedvesen odaint a megtalált báránynak és otthagyja, hanem vállára veszi és visszaviszi a nyájba! Ahogyan a tékozló fiú apja nem béresként, hanem fiaként és örököseként fogadja vissza hazatérő fiát. Természetesen ahhoz, hogy a megbocsátás teremtő, átformáló ereje kifejtsen hatását, hogy a kiengesztelődés valóban jótékony hatással legyen a megsérült kapcsolatra, szükséges, hogy a fájdalmat okozó fél is aktívan válaszoljon a megkeresésre, éljen a felajánlott lehetőséggel. Ha ezt nem teszi meg, akkor a megbocsátás a megbocsátó ember részéről hiteles és teljes ugyan, a kiengesztelődés, a gyógyulás mégsem következik be. Ez azonban már nem az ő felelőssége és hibája.